

Jézus mondja:

**„Ne nyugtalankodjék a ti
szívetek: higgyetek Istenben, és
higgyetek énbennem.”**

Jn 14,1

Olyan szavak csengenek ebben a mondatban, amelyek mindenkiben hatást váltanak ki. Együttérzést vagy ellenkezést – ez talán lelkiállapot függvénye is olykor. Egy azonban bizonyos: nyugtalan korunk, bizonytalanság-gyötörte emberének jól esik a vigasztaló szó – jöjjön az bárhonnan is. Túlságosan sok a bántó, sértő hang, s a fülek képtelenek megszokni (mert nem is lehet, legfeljebb van/lenne a harmóniára. Több megértésre, odafigyelésre, legkiváltképp pedig reménységre, békességre, mert a nyugtalanság szétporlasztja a sziklaszilárd emberi kapcsolatokat is – az élet minden területén.

Jézus ezt a mondatot Péter fogadkozása után mondja – vigasztalásképpen; hiszen a közvetlenül ezt megelőző mondat ijesztítő volt Péter számára: „...mielőtt a kakas megszólal, háromszor tagadsz meg engem.” (Jn 13,38b) A tanítványok eddig csak Jézus Krisztus alázatát tapasztalták (érteni kevésbé értették), de most a testű lett Isten szenvedését kezdték átélni. Elkezdődött Jézus földi életének legnehezebb szakasza: tusakodás a „keserű pohár”-ral. Látja szenvedésének útját, kezdődik számára a totális elhagyatottság, a szenvedés felhői egyre inkább betakarják az Atya szeretetének Napját, s eközben övéi elhagyják: Júdás kezdi a sort, de a legkiválóbbak is beállnak mögé... csak idő és körülmény kérdése az egész. Ebben helyzetben, amikor az Isten is „elhagyja” Jézust, amikor beteljesedik a prófécia: „Megverem a pásztort és szétszélednek a juhok” – Jézus vigasztal: „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek... Micsoda példát ad ezzel! A nyomorúságban, a szenvedés tornácán is az övére gondol. De ennél többet is ad Jézus: folytatja a mondatot.

Garanciát ad, mert tudja: tanítványainak kevés az együttöltött idő szép emléke; még egy nap (nagycsütörtök van) és a kiábrándulásszürkévé kopik minden. Péter ajkát rövidesen elhagyják a mázsás szavak: „Menjünk el halászni!” – s amilyen egység az egymás-közi vetélkedés miatt sosem volt a tanítványok között, az most íme valóság, hiszen egy emberként felelik a többiek: „Veled megyünk mi is...”

Jézus tudja: ebből a mélységből csak az Isten tudja kihozni tanítványait, ezért mondja: „Higgyetek Istenben!”. Mondhat-e többet? Tehet-e többet Jézus? Emberileg nézve nem. Ő azonban Isten, s hogy megerősítse övéit Titkot ad: „Higgyetek énbennem!” Mindezt a nagypénteki kereszt árnyékában teszi, az elhagyatás kín-poharát kortyolgatva... Tehet-e még többet az Isten? Nem! ...De mégis! Ennek titkát/értelmét azonban csak a Szentlélek tudja felvillantani...

Az Isten – mert Ő az élet és a az eret Isten – vállalja a szenvedés isten-halál paradoxonát is: keresztre megy... Keresztre, hogy kizökkentse az embert ön-világából, s hogy lehetőséget kapjon/kapjunk a ráébredésre: a világteremtés célja és értelme az Isten dicsőítése és embertársaink szolgálata.

fm

A Tatai Evangélikus Gyülekezet története

IV. Önállóság felé

1924-ben Dr. Kovács Sándor egyetemi tanár és missziói lelkész indítványára Szend községben tartott egyházmegyei közgyűlésen Tatatóváros Szendtől elszakadt és önálló egyházzá alakult. Az egyházközség vezetését Dr. Kovács Sándor egyetemi tanár, később a dunáninneni egyházkerület püspöke végezte. Az istentiszteleteket eleinte a református templomban tartották, később azonban – hogy a hívek egymást jobban megismerjék, a tóvárosi állami iskolában (Jkv. 1927.)

Az 1925-ös esztendő újabb fejlődést jelent a tatai evangélikusság életében. Egyházközségi felügyelővé választják Dr. Teutsch József tóvárosi gyógyszerészt. Az ő lelkes munkálkodásához fűződik a tatai evangélikus egyházi élet komoly megindulása is. Addig mintegy 180 evangélikust tartottak nyilván, de rövid időn belül a vezetésével dolgozó „Evangélikust keresek!”-mozgalom mentő-kereső tevékenysége következtében ez a szám mintegy 480-ra emelte a nyilvántartott hívek számát. A reménység olyan nagy volt, hogy a legutolsó akkor tartott egyházkerületi közgyűlés Tatabányát is, mint szórványt Tatához csatolta. Ugyanebben az évben indul meg a templom, ill. az imaház építése. Bizony hosszú idő telt el, míg a hívek felismerték fennmaradásuk egyetlen lehetőségét: az imaházépítésnek gondolatát.

A felismerést csakhamar tett követte, és felépítették – éppen Dr. Teutsch József egyházfelügyelő nemes áldozatkészségével – a mai imaházunkat abban a boldog reményben, hogy későbbi időpontban majd templomot fognak építeni, s ez a most meglévő imaház pedig a lelkész-lakás lesz, némi átépítéssel.

(folytatjuk)

Ünnepi alkalmaink

Ápr. 13. Nagycsütörtök
du. 6 órakor, úrvacsora

Ápr. 14. Nagypéntek
du. 6 órakor

Ápr. 16. Húsvét ünnepe
de. 9 órakor, úrvacsora

Ápr. 17. Húsvéthétfeje
de. 9 órakor, úrvacsora

Állandó alkalmaink

Bibliaóra

Csütörtökön du. 5 órakor

Istentisztelet

Vasárnap de. 9 órakor

Gyermekek bibliaórája

Az istentisztelettel párhuzamosan.

Jöjünk ezekre az alkalmakra, és hívogassunk másokat is!

Erős vár a mi Istenünk!

MEGHÍVÓ

Szeretettel hívjuk és várjuk arra a

születendőkre, amelyet

1995. április 2-án (vasárnap) du. 4 órakor

tartunk. Ez alkalommal

KARL-GEORG MARHOFFER

luxemburgi (Esch³/Alzette) evangélikus

lelkész tart előadást:

„Kereszténynek lenni ma, Luxemburgban

– Keresztény célok és társadalmi

elvárások” – címmel.

Reményik Sándor

Templomok

**Én csak kis fatornyú templom vagyok,
nem csúcsíves, égbeszökkenő.**

**A szellemóriások fénye rám ragyog,
de szikra szunnyad bennem is: Erő.**

**S bár irigykedve holtig bámulom
a dómok súlyos titkait,
az én szívem is álmok temploma
és... Isten minden templomban lakik.**

Közreadta: Dr. Magyar Ilona